

Unes caricatures

Joan de Saga

Dimecres, 8 de febrer. Quatre morts aquest matí en una base noruega a l'Afganistan a conseqüència de les famoses caricatures del profeta Mahoma aparegudes el passat mes de setembre en un periòdic danès. I en van...

El tema de les caricatures està fent parlar molt, i les tertúlies radiofòniques i televisives, com també els periòdics, en van plenes. Periodistes, polítics, teòlegs, filòsofs, sociòlegs..., i fins i tot algun islamista, tots opinen sobre el tema. Destaquen dos punts de vista radicalment oposats. Un és el dels qui opinen que la llibertat d'expressió és un dret sagrat, irrenunciable; l'altre és el de qui defensa el respecte per la

l'Església i l'estat. Ara bé, aquest dret a la llibertat d'expressió no em priva que, en la llibertat de publicar o no publicar una caricatura de Mahoma, decideixi no fer-ho. Això no és a contra la llibertat d'expressió. Però quan un caricaturista danès, un periòdic danès, o del país que sigui, sempre que democràtic, amb una societat en la possessió dels seus drets, entre els quals hi ha el de la lliure expressió, decideix publicar una caricatura de Mahoma, la defensa de la llibertat d'expressió comporta el fet de sentir-me solidari amb el caricaturista en qüestió, amb el periòdic, amb el país, amb la societat, i amb més motiu quan són amenaçats i atacats. És molt còmode que la llibertat d'expressió solament la de

sessim quan ens convingués.

Això, pel que fa al terreny, el c teòric. Quant a la pràctica, aquí l sa canvia una mica. Políticament lant, hem vist aquests dies cap Govern que han demanat disculpes a la societat musulmana per les caricatures del profeta Mahoma aparegudes en un periòdic danès. El president Bush n'és un. Si jo fos un tadà nord-americà, tindria una més per avergonyir-me del meu president. Els interessos polítics, per respectables que siguin, no tenen res a veure amb la llibertat d'expressió. I si algú ha de demanar excuses en el cas que pensi que cal demanar-ne, no és altre que el caricaturista danès i els responsables del seu periòdic.

A França, que és on m'ha agitat l'escàndol de les famoses caricatures, la classe política està dividida.

Després de la desaparició d'Ariel Sharon, de la victòria de Mahmoud Ahmadinejad i de l'enduriment del Govern iranià sobre la qüestió de la bomba nuclear, la dreta francesa i part de l'esquerra són de l'opinió que un suport efusiu als danesos pot donar ales a l'extremadreta i activar la islamofòbia d'una part de la societat francesa.

Aquí, alguns dels meus amics ninotaires, amb els quals he conviscut en redaccions desaparegudes com ara la d'*El País* o *Por Favor*, afirmen que tenen por. També en tenim que som joves. Jo estava en la redacció d'*El Pàpus* el matí en que va esclatar una bomba. Hi va haver un mort. O és que potser us havíeu pensat que el món era un jardí de roses? Des d'aquestes pàgines, on fa anys vaig publicar alguns articles que no m'haguessin deixat publicar en els periòdics en què actualment col·laborava, vull expressar la meua solidaritat rotunda amb el caricaturista danès, amb el seu periòdic i amb tots els mitjans de comunicació i amb tots els qui se senten amenaçats per l'integrisme o el terrorisme islàmic, o del país que sigui.

El tema de les caricatures està fent parlar molt.

“Jo sóc dels qui pensen que el dret a la llibertat d'expressió és una cosa irrenunciable. Entre altres raons perquè ens ha costat molt d'adquirir, igual com altres drets essencials, com ara el de la separació entre l'Església i l'estat”

ligió de Mahoma i la comunitat musulmana danesa, o del país que sigui, i per a les quals la figura del Profeta és tan sagrada com el dret a la llibertat d'expressió, de manera que, per tant, no pot ser objecte de cap caricatura, ni tan sols es pot mostrar el seu rostre.

Què cal fer? En un terreny teòric, jo sóc dels qui pensen que el dret a la llibertat d'expressió és una cosa irrenunciable. Entre altres raons perquè ens ha costat molt d'adquirir, igual com altres drets essencials, com ara el de la separació entre